

Till den det berör!

Misshandeln av hypo/hypertyreos patienter måste upphöra!

Jag som skriver detta är inte ens patient, jag är anhörig och har tre mig närstående människor som alla har hypotyreos.

De är i åldersspannet 25-90 år, både män och kvinnor. 25 åringen borde vara i sitt livs form, men det är hon inte. Alla medicineras med Levaxin. Det är med stigande ilska och förtvivlan jag läser och hör om hur dessa patienter bemöts. Med vissa undantag kan jag konstatera att de flesta blir behandlade precis som hon. Läkare vars enda lösning är Levaxin, ökade doser som inte leder till någon lindring!

Jag har själv följt med på några läkarbesök för att få höra vad de säger. Och jag förstår den uppgivenhet patienterna känner. Ingen lyssnar, ingen är villig att prova andra mediciner, trots att dessa finns.

Är inte läkaryrket ett kall längre? Jag vill verkligen inte tro att det är så illa, jag vill tro att läkare vill hjälpa. Om det kommer en patient med brutet ben, skulle en läkare då säga: här har du värktabletter, du kan ju öka dosen om det behövs, stöd inte på benet bara! Eller skulle läkaren laga benet? Den frågan vet vi alla svaret på!

Så varför gör inte läkare sitt yttersta även för hypo/hypertyreos patienter? Varför är det så förbjudet att be dem att få prova NDT? Jag ställde frågan när jag var med och då såg läkarna ut som om jag slagit till dem. Det finns andra mediciner förutom NDT, men även de verkar lika svåra att få prova.

I Europa verkar läkarna ha en annan inställning, ska vi i Sverige behöva åka utomlands för att få hjälp? Och hur ska man ha råd med det?

Någon måste ta på sig rollen av hjälte för dessa patienter, ta ett ansvar, för de behöver lindring för att kunna fungera. Tänk er själva att:

- Aldrig känna sig utvilad
- Aldrig få känna sig riktigt frisk
- Aldrig få gehör från läkare, utan bara bli undan viftad som att man mer eller mindre inbillar sig för proverna ser ju rätt ut!
- Stressen över att veta att samhället kräver att man fungerar som alla som är friska
- Stressen över att ständigt drabbas av infektioner som dessutom blir långvariga
- Att försöka fungera dagligen trots att hjärnan är i någon form av dimma
- Att inte orka träffa vänner eller motionera

Osv, osv jag kan fortsätta i all oändlighet med de symptom som dessa patienter har dagligen.

Är det så att de andra läkemedel som finns anses som för dyra? Då undrar jag hur dyrt det blir för samhället på sikt när dessa patienter måste sjukskrivas titt som tätt, kanske rent av förtidspensioneras.

Vem vinner på det? Samhället? Sjukvården? Framförallt, vad vinner patienterna på detta? Det framgår tydligt i det jag läser eller hör, att de bara vill få må bra, de vill kunna fungera som alla andra, de vill jobba och bidra. De vill ha ett fungerande liv.

Det finns läkare som förstår, det finns läkare som tar sitt ansvar och skickar in licensansökningar för NDT, vilket vad jag förstår alla läkare har möjlighet att göra men inte gör. Men det är i princip omöjligt att få tid hos dem som tar dessa patienter på allvar. Och åren går för dessa människor, livet bara rinner förbi.

Att olika läkemedel funkar olika på olika människor det tror jag är allmänt känt.

Jag har t.ex en annan anhörig för vilken bara en typ av allergitabletter funkar, receptbelagd givetvis. Men det är bara den som funkar, eller anser vården att han simulerar?

En annan bekant äter hjärtmedicin, sist han hämtade sitt recept sa damen på Apoteket att det finns en billigare sort. Han frågade då om det var samma i och det hävdade hon att det var. Några dagar senare fick han ont i sina händer, han hade inte ändrat något annat än just medicinen. Då han hade lite kvar av sin gamla bytte han tillbaka och vips försvann värken.

Levaxin funkar på vissa, Liothyronin i kombination med Levaxin funkar på andra. NDT funkar på vissa, alla människor är olika och borde beredas möjligheten att få prova.

Hypotyreos är en vanlig sjukdom som drabbar många i Sverige, övervägande delen är kvinnor, men även män drabbas.

Att vara anhörig till någon med Hypotyreos är att likställa med ett s.k medberoende. Man lever med detta dagligen trots att det inte drabbat en själv. Man gör allt man kan för att försöka hjälpa personen vidare i sjukvården. Man lägger ned timmar för att försöka hitta en lösning.

Jag tror att våra läkare är hårt ansatta, de har helt enkelt inte tid längre. De har sina 15 minuter och hur ska det räcka till för en så komplicerad sjukdom som detta? NDT måste skrivas ut via licens till Läkemedelsverket, den tiden finns inte för många läkare eller viljan för den delen heller. Och det är inte ens säkert att det godkänns.

En skrämmande verklighet är att många läkare tror att patienten är deprimerad och skriver ut antidepressiva, vilket snarare gör tillståndet sämre, det har jag sett med egna ögon. Mer kemiska preparat! Och med en bipacksedel på biverkningar som är hur lång som helst.

Det pratas om att vi i Sverige har en så fantastisk sjukvård, valfrihet, demokrati. Jag kan inte hålla med när det är makthavare som bestämmer vilket läkemedel som gäller och istället kämpar emot allt de kan för att patienterna inte själva ska få vara med och bestämma ifall de vill gå vidare och få prova något annat.

Dessa patienter är experter på att känna sin kropp, de vet om läkemedlet funkar eller inte trots att eventuella provsvar säger något annat.

Varför ska patienter behöva proppa sig fulla med kemiska preparat när det finns mer naturliga att tillgå? Nu är jag lekman, men det måste ju vara bättre för kroppen med läkemedel som är mer naturliga än kemiskt framställda! Och att NDT har fungerat innan Levaxinet kom, det kan nog många som haft förmånen att få äta det intyga.

Min 90 åriga släkting fick NDT redan som 6-åring för det var det enda läkemedel som då fanns. När sedan Levaxinet kom blev det utbytt vilket resulterade i att det dök upp symptom personen aldrig haft tidigare.

25 åringen står inför att återigen inte få en provanställning förlängd p.g.a sjukfrånvaro.

Ta ert ansvar och ge dessa patienter chansen att få ett nytt liv, så att de också kan få känna livsglädje. Bli hjältar i deras vardag!!!

En frustrerad anhörig som dagligen lider med sina anhöriga och även alla andra hypotyreoos och hypertyreoos patienter som finns därute.

Jag väljer att vara anonym med respekt för mina anhöriga.